

ЛИХОВІСНІ ПРИГОДИ РОСІЙСЬКОГО ТРИКОЛОРА

У грудні минулого року Всесвітнє антидопінгове агентство (ВАДА), що координує боротьбу з допінгом у спорті, затвердило санкції, відповідно до яких російським спортсменам терміном на два роки – до 16 грудня 2022 – заборонено виступати під прапором своєї країни на найпрестижніших міжнародних змаганнях.

Тож цілком адекватно діяли організатори матчу чемпіонату світу з шашок у Варшаві між росіянок Тамарою Тансікужиною та Наталією Садовською (Польща), як і міська влада Риги, що замінила державний прапор РФ на штандарт Олімпійського комітету Росії на площі, де розміщені прапори країн-учасниць чемпіонату світу з хокею.

Здавалося б, хто в цьому винен, крім самих російських спортсменів, у меню яких допінг уже обігнав таку традиційну страву як щі? Однак у Москві виконання рішення ВАДА потрапували як русофобію. В першому випадку оцирився рупор Кремля Дмитрій Песков, у другому – речниця-недоречниця МЗС Марія Захарова, яка заявила, що ці дії вписуються у «відверто русофобську лінію» і є «неприхованою неповагою до державної символіки Росії».

На останній тезі варто зупинитися докладніше. Як відомо, нинішній державний прапор РФ є римейком прапора Російської імперії, де він понад півтора століття (1721 – 1883 рр.) використовувався де-факто, а в 1883-1917 рр., тобто до припинення існування імперії, де-юре. Те, що Пьотр I, який увів цей прапор, запозичив його у Голландії, помінявши місцями смуги, то питання звички, у цій ситуації другорядне. Набагато цікавіше, що під цим прапором Російська імперія упокорювала ханства Центральної Азії, «прихопила» Маньчжурію (називаю лише деякі події періоду, коли триколон використовувався де-юре), а також придушувала вільнодумство всередині країни.

А тепер «родзинка» на торті. Цей самий триколон, який від 1 листопада 1991 р. є державним прапором РФ, під час Другої світової війни використовували деякі російські військові формування, які воювали на боці нацистської Німеччини. Одним із таких формувань була дивізія «Русланд», яка діяла у складі вермахту з червня (!) 1941 р. по 4 квітня 1945 р., а наприкінці свого існування (до 3 травня 1945 р.) була реорганізована у Першу російську національну армію.

Пікантна ситуація на тлі недавньої, зробленої під час слухань законопроект «Про заборону отожднення ролі СРСР і нацистської Німеччини у Другій світовій війні» заяви доповідачки, голови комітету з питань культури Держдуми РФ Є. Ямпольської про те, що «в Росії існують історичні та моральні аксіоми. Ми захищали свою землю від агресорів, окупантів, нелюдів». Адже виходить, що ті нелюди коїли злочини не лише під червоним пра-

пором нацистської Німеччини, а й під триколоном колишньої царської Росії і сьогоднішньої Російської Федерації. Цікава колізія, чи не так?

Звичайно, навіть якщо Марія Захарова про це знає, то промовчить. А от світовим лідерам та громадськості не завадило б розуміти, яку цікаву палітру складають насправді три барви державного прапора РФ. Тоді, можливо, «неприхована неповага» до нього поширилася б не лише на спортивні змагання і не лише на два роки.

Російський триколон на службі у Гітлера

Яких тільки монстрів не вигадували люди, щоб когось налякати! Були серед тих монстрів і гібриди. Ктесій, грецький лікар перського царя Артаксеркса у IV столітті до нової ери розповідав про мантікору – тварину, що живе в краю ефіопів, має людське обличчя, червоний лев'ячий тулуб і хвіст із жалом, наче в скорпіона. А в самій Стародавній Греції, як відомо, вірили в існування кентаврів, а ще грифонів, спереду подібних до орла, а ззаду до лева. Ще далі пішов у XVI столітті італійський поет Лудовіко Аріосто, зобразивши в «Шаленому Роланді» вже гіпогрифона – чудовисько, в якому поєднано коня та грифона.

Не відставала у створенні міфічних покручів і радянська пропаганда. Її стараннями з'явилися на світ химерні українсько-німецькі націоналісти. Не вірите у таку маячню? І я не вірю, але цитую звернення президії Верховної Ради УРСР від 12 січня 1944 року: «Українсько-німецькі націоналісти насправді є спільники Гітлера. Вони хочуть розірвати кровні братні зв'язки українського народу з російським, вирвати Радянську Україну з сім'ї радянських народів, кинути Україну в пельку Гітлерові...» Нічого не нагадує? Підписали цю нісенітницю тодішні зверхники – го-

лова президії Верховної Ради УРСР М.Гречуха, голова Ради Народних Комісарів (!) УРСР Л.Корнієць і секретар ЦК КП(б)У М.Хрущов. Звісно, не про долю України їм ішлося, а про те, щоб Україну не виграли, була, з пельки Сталіна.

Повернімося, однак, до наших баранів, чи то за термінологією радянської пропаганди, до російсько-німецьких націоналістів. Адже під колишнім прапором царської Росії і нинішнім Російської Федерації на боці нацистської Німеччини воювала не лише дивізія «Русланд», а ще чимало бойових частин. Одна з них відома під не менш промовистою назвою Російський Корпус. Сформований у вересні 1941 за згоди німців Російський Корпус діяв до 12 травня 1945 року. Через службу в корпусі пройшли 17 тисяч осіб – більшість (понад 11 тисяч) склали білоемігранти, решту – колишні радянські військові. Зворушливе братання на ґрунті імперськості, еге ж?

30 листопада 1942 року Російський Корпус було включено до складу збройних сил нацистської Німеччини. Військова присяга Корпусу містила, зокрема, такі слова: «...буду виявляти Верховному вождю Німецької Армії, Адольфу Гітлеру, скрізь, хоч би де це було, безумовну покору і буду готовий, як хоробрий воїн, у будь-який час пожертвувати моє життя за цю присягу».

До осені 1944 року Російський Корпус воював під триколоном проти партизанів на території колишньої Югославії, згодом проти Червоної Армії. Після Другої світової війни більшість солдатів та офіцерів Корпусу, які залишилися живими, перебралися до США, Аргентини, Бразилії та інших країн, де спокійно доживали віку.

Триколон супроводжував російських гітлерівців до самої смерті. І таких частин, повторюся, було чимало.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
письменник, дипломат,
експерт Центру дослідження Росії

